

Méně vtipné výstražné značky.

Po nákupu se vracíme pár kilometrů zpět do Ryba's kempu, kde je samozřejmě možné kempovat v podzemí, ale my radši zůstáváme na povrchu zemském. Výlet do opalového dolu se dnes nekoná a tak hlavní náplní večera je čištění auta od jemného prachu. Opravdu neexistuje místo, kde by nebyl.

Poté jdeme do společenské místnosti, která je také vykutlaná ve skále a po jejíž jedné stěně si táhne opalová žíla široká asi 20 cm. Cívíme zde na televizi a popijíme víno. Tedy – spíš svařák.

Do nového dne nás vítá neobvyklá podívaná. Nebe hoří! Běháme s foťákem po tábořišti ve snaze zachytit tento krátký okamžik. Za pět minut je po všem. Slunce je nad obzorem a začíná žhnout.

Čeká nás dlouhá cesta po Stuart HWY na sever směrem k Ayer's Rock. Cestou se střídáme v řízení, poctivě zdravíme protijedoucí řidiče, Lenka dokonce předjela svůj první Road Train. Měl tři návěsy, což je nejrozšířenější varianta těchto obrů. Jsme velmi překvapeni rázem krajiny, kterou projíždíme. Čekali jsme pokračování pouště, jakou známe z předchozího dne, ale kdepak. Všude jsou poměrně vzrostlé stromy, spinifex i vše ostatní je zelené a působí překvapivě svěže. Kdepak poušť! Ještě, než vypukne opravdové vedro, potkááme spoustu jestřek a ptáků.

Obloze vévodí několik mráčků, fouká silný protivítr. Tímto větrem omlouváme lenost auta, včera si ještě ševalilo stovkou na půl plynu, dnes je problém ho k této rychlosti přemluvit.

Benzín tu začíná být drahý a šplhá se až na 1,22 AUD/litr, což je výrazná změna oproti 80 – 90 centům v obydlenějších oblastech. Benzínka tu je každých 100 – 200 km, což je poměrně hustá síť, navíc vás vždy upozorní, jak daleko je k další.

Rovnou silnici zpestřuje řada Floodways a občas nějaké to esíčko, které podle nás slouží jako obrana proti nudě.

Po čtvrté odpoledne dojíždíme do Curting Springs, což je roadhouse a farma v jednom. Kempování je zde zdarma, sprcha za dolar. Jsme jednoznačně nadšeni nabídkou vyjížďky na velbloudech při západu slunce, kdy můžeme pozorovat hru barev na asi 40 km vzdálené hoře – Mt Conner.

Sympaťák od velbloudů má dědečka Čecha, profesora na UK. Vyprávěl nám své dobrodružství, kdy celý rok vedl velbloudy napříč celou Austrálií na zahajovací ceremoniál Olympiády do Sydney. Podle toho, co říkal, to muselo být opravdu skvělé. Letadlem mu shazovali zásoby do pouště a on putoval od jedné farmy k druhé.

Jída na velbloudu je snadná, měkoučká a celkem pohodlná. Zvířata jsou svázána k sobě, takže není nutno řídit. V karavaně je nás pět, my, dva amíci a velitel. Proti nám pochodují zástupy krav, které se navečer probouzí z celodenní letargie (jako ostatní zvířata zde se přizbůsobily vedru a přes den se nehýbou, jen leží ve stínu) a přichází k napajedlům. Díky tomu je možné uhlídat i tak velkou farmu, jako je tato (pokud jsme správně rozuměli, má asi 6000 km čtverečních), vrátka k napajedlům jsou udělána tak, že se dají sklopit a zvířata pak mohou dovnitř, ale ne ven, takže se krásy tak samy odchyťávají a netřeba je nahánět po všech čertech.

Také potkáváme kostru velblouda, kterého nedaleko odsud porazilo v noci auto. Vůbec jízda v noci je v Austrálii hazard. Už ve dne je naprosto nezbytné mít se stále na pozoru, protože množství zvířat, které se zde potuluje je ohromné. Jakmile slunce zapadne, život dostane injekci a pokud nesedíte zrovna v Road Train s obrovskou radlicí vepředu, není radno vyjíždět. My jsme v noci ještě nejeli, ale bohužel nás to zanedlouho čeká.

Kostí krav, které nedošly k napajedlům jsou všude okolo hromady. Je to velmi zvláštní pohled.

Po návratu do kempu, když jsme poplácali své bloudy (tihle ani nesmrdí, ani neplivou, jak se traduje), jdeme na pivko za ušetřené kempovné.

V restauraci je po zdech plno novinových výstřižků. Nutno předeslat, že se zítra chystáme na asi 100 km vzdálený Ayer's Rock a tak již o něm něco víme. Jako jiná rozlehlá území, byla i tato oblast vrácena původním obyvatelům a ti nyní park spravují. Velmi často je slyšet, že si nepřejí, aby lidé na ten kámen lezli, protože tam kdysi vystoupil jejich předek.

Na jednom novinovém útržku je zde rozhovor s členkou místního kmene a ta tam říká, že je jí úplně putna, kdo si kam leze a že jediný důvod, proč by si to lidé měli rozmyslet je, že nejsou dost fit a připravení na to vedro a že ji nebaví tahat dolů ty mrtvolky, protože každý rok tam několik turistů zahyne. Jinak prý jejich náboženství nemůže uškodit, když se chce někdo rozhlédnout po krajině.

Dopijme pivko a jdeme spát, abychom byli zítra čerství.

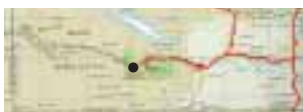
Cesta k Olgas.

Uluru – Kata Tjuta National Park, 18. 2. 2001

Park zahrnuje Uluru (Ayer's Rock) a Kata Tjuta (Olgas), což jsou patrně nejznámější dominanty Austrálie. Kdo neviděl Ayer's Rock, nebyl v Austrálii. Monolit samotný je 348 m vysoký, 3,6 km dlouhý a 2,2 km široký. Vědci udávají, že pokračuje ještě pět kilometrů pod zem. Mnoho pramenů (zejména turistické kanceláře) rádo zdůrazňuje, že jde o největší monolit na zemi, nicméně např. v knize Discover Australia National Parks je psáno (a většinou se na údaje v této knize lze spolehnout), že největší monolit se nalézá v Západní Austrálii pod názvem Mt Augustus. Stejně místo je uvedeno i v Guinnessově knize rekordů. Asi 40 km od Ayer's Rock se nalézají Olgas, které dosahují výšky až 600 metrů a jsou celkově rozlehlejší, než osamělý Ayer's Rock. Bývalý monolit během milionů let zerodoval do 36 dómů. Mnoho lidí je pokládá za přitažlivější z obou míst. Před 100 miliony let se toto místo údajně nacházelo 90 metrů pod hladinou moře.

Území parku bylo vráceno původním obyvatelům, kteří ho dnes společně s Australskou vládou spravují. Všichni domorodci pracují v turistickém ruchu, jenž se už dávno stal jediným zdrojem jejich příjmů.

Kempovat či ubytovat se můžete v jediném megalomanském resortu, který zde byl vybudován. K dispozici je 204 míst pro karavany, 500 stanových míst, 20 autobusových stání, 14 klimatizovaných srubů, 12 restaurací, 4 bary, bottle-shop a další možnosti včetně letiště. Vše za „přiměřenou cenu“.

Olgas.

K pozorování západu a východu slunce nad Uluru existují obrovská parkoviště na ideálních místech. Každý den jsou svědkem koloběhu života tisíce lidí. A to i mimo sezónu.

Ještě za tmy vstáváme a frčíme do parku. Tam se sice dá také kempovat, je tam vybudovaný resort, ale je samozřejmě pěkně drahý a jediná výhoda je, že to pak máte o něco blíž. Hned u vstupu jsme nepříjemně překvapeni, protože po nás chtějí 32,50 AUD za vstup, což nám připadá zbytečně hodně. S tím jsme se ještě nesetkali. Alespoň je vidět, že aboriginci při správě parku používají moderních metod. Vstupenku si musíte koupit na tři dny, jednodenní neexistuje. Zato vás upozorní, že je dobré se zde ubytovat a nechat si na prohlídku více dní.

My si myslíme, že by nám jeden den měl stačit, navíc obrázků Uluru je všude tak plno, že se bojíme, že budeme zklamáni. Naproti tomu o Olgas se člověk skoro nikde nedoví, jsme opravdu zvědaví, co nás čeká.

Bohužel v předpovědi je více než 36 °C a tak výstup na Uluru (Ayer's Rock) je už od osmé hodiny ranní zavřen. Stihlo to pouze pár turistů z resortu. Spěcháme tedy ke Kata Tjuta (Olgas), které se nám již ze 60 km nabízejí k fotografování. Vůbec příjezd k nim se sluncem v zádech byl jeden z nejhezčích zážitků. Neskutečně krásné barvy, okrová zem, různé zelené stromů a trávy a nebeská modrá spolu ladí pro Evropana nezvyklým a podmanivým způsobem. Kam až oko dohlédne, všude se ve větu vlní spinifex (česky Trojzub pichlavý). Tato odolná a nenáročná rostlinka pokrývá třetinu rozlohy kontinentu. Zvířata jí povětšinou pohrdají – je velmi pichlavá

- a tak, pokud je to jen trochu možné, dávají přednost jiným pochoutkám. Porost spínifexu zde nezaměnitelně doplňují krásné jehličnaté stromy. Jde o Desert Oak (česky nikoli dub, nýbrž Přesličník decaisneův). Sucho přežívá díky hlubokým kořenům a malé ploše lístků.

Po důkladné přípravě se vydáváme na procházku do Valley of the Winds, která je značená jako velmi obtížná. Překvapivě se z toho vyklubala lehká dvouhodinová procházka, zřejmě je to značení nadimenzované pro turisty, kteří přiletí do místního resortu letadlem, dovezou se sem klimatizovaným autobusem a pak se vydají v tílku a polobotkách do vedra. Těch je tu dost. Pryč jsou dny, kdy jsme se po panenské přírodě procházeli sami. Turistů tu jsou spousty.

Trasa samotná je pěkná a Olgas majestátní. Jsou vyšší než Ayer's Rock a kdysi byly taktéž celistvé, ale zub času je rozhlodal do jednotlivých dómů, mezi kterými se vine cestička. Můžete využít dvou odpočívadel, kde se lze schovat ve stínu a v případě potřeby doplnit zásoby vody.

Okolo poledne jsme zpět na parkovišti a máme problém. Chceme vidět známý západ slunce nad Ayer's Rockem, ale do té doby nemáme, co dělat. Jedeme do Visitor Centra, kde ve stínu odpočíváme a okukujeme místní krámky nabízející suvenýry.

Zde se cen nebojí. Za kus dřeva zhruba ve tvaru ještěrky zaplatíte něco mezi 300 - 1000 dolarů. Také jsme shlédli video o historii místních aboriginců. Nemáme pro něj jiné slovo, než „otřesné“. Začíná to tím, že se partička domorodců v džínách prochází po poušti a k nim přijede chlapík na koni a chce po nich kůži Dinga. Oni mu nerozumí, ale stejně mu kůži dají, on jim za to nabídne konzervu a je hotovo. Tak znázorňují dobu poloviny 20. století, kdy Australská vláda vykupovala kůže Dingů, aby snížila jejich počet. Domorodci se začali živit jejich lovem a stali se plně závislí na konzervách. Když se z Dingů stal ohrožený druh, domorodci přišli o příjem, bohužel za těch pár let zapomněli (dle vlastních slov), jak přežít v poušti a umírali hladem. To trvalo do té doby, než jeden běloch (tak to bylo na videu) přijel a řekl jim: „Dělejte ze dřeva suvenýry pro turisty a prodávejte jim je. Dělejte je tak a tak.“ To se odehrálo někdy v padesátých letech. Od té doby oni vyrábějí tradiční umělecké výrobky: vezmou kus dřeva, nažhaví železo v ohni, tím pak vypálí do toho dřeva pruhu a je to. Umělecký kus vycházející z 30 000 leté historie je na světě. Turisté pak začali jezdit k Uluru houfně a místní jim říkají mravenci a vůbec nechápou, proč chce někdo lézt na tu horu, ale když už tu ti lidé jsou, proč nechtít vstupné. Domorodci evidentně nikdy nevytáhli paty a nevědí, co to je, být turistou. To vše není náš výmysl, ale přepis jejich vlastního amatérského videa, které pouští návštěvníkům. Některé pasáže jsou ukázkové. Třeba scéna ze sjezdu všech aboriginců, kdy oni si navzájem evidentně nerozumí a když někdo mluví do mikrofonu, nikdo se ani nenamáhá ho poslouchat...

Jdeme dál po visitor centru. Vitríny nás upozorňují zejména na tradice kmene a odvěký způsob, jak si moudrost předávají z otce na syna. (Na videu tedy říkali, že už asi 50 let si nemají, co předávat). Poměrně známé, z našeho pohledu dost brutální, rituály přerodu chlapce v muže a dívky v ženu jsou zde zmíněny jen okrajově, jako že existují. Z vitrín se dovídáme, že vlastně kmen, kterému teď Uluru náleží, je přibližně osm lidí. Na jedné nástěnce jsou jejich fotky, ale jedna je překrytá, protože tento člen kmene umřel a jeho obrázek se nesmí nikde ukazovat.

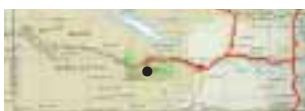

Foceno z parkoviště obleženého turisty.

Pověstná hra světla a stínů začala.

Jestli to takhle půjde dál, za pár let ta nástěnka bude jen z překrytých fotografií... Bylo už pozdě odpoledne a tak jsme se vydali na okružní jízdu okolo Uluru. Cestou jsme udělali několik zastávek, abychom mohli zblízka obdivovat tento úžasný monolit. Je třeba říci, že tento kámen ve skutečnosti působí skutečně majestátně a ve své obrovitosti zastiňuje i rozdrobené Kata Tjuta. Stoupněte si k patě Uluru a podívejte se vzhůru. Toto místo přímo vybízí ke zbožňování.

Obloha, po většinu dne čistá, se nyní zahalila do řady mráčků, i slunce se schovalo, což je sice příjemné po tak horkém dni, ale protože tu celý den čekáme v podstatě pouze kvůli pozorování západu, radost rozhodně nemáme.

Nejlepší místa na pozorování východu i západu slunce jsou označená i na mapě a jsou na nich vybudována rozlehlá parkoviště. Zvlášť pro autobusy a zvlášť pro osobáky. Pokud jsme až do teď byli stále zcela nebo téměř sami (cestujeme mimo sezónu), zde poprvé potkáváme hordy turistů. Desítky, ne-li stovky, uniformně bílých aut je již zaparkováno a jejich dočasní majitelé (naprostá většina vozů je z půjčoven) postávají před nimi, debatují a čekají, stejně jako my, na hru barev, kterou jim slíbili v turistických kancelářích.

Sluníčko je ale zlomyslně proti. Sestupuje k horizontu a my i Uluru jsme stále ve stínu.

Bavíme se se sousedy (Švýcaři původem z Japonska a Němci) a trpělivě vyčkáváme. Díváme se okolo, jestli nespatříme populárního molocha ostrního. Tohle legračně se pohybuující se zvířátko je další (po koale), které nepije. V tomto případě je to ale pouze zdání. Jeho ostnatá kůže je uzpůsobena tak, že mu vede vodu přímo do úst. Sedne si tedy do kaluže (když ji najde) a to je vše, většinou tak ale využívá ranní rosy. My jsme neměli štěstí a nikdy jsme molocha nepotkali.

A konečně jsme za svou trpělivost odměněni. První paprsky barví vrchol Uluru a světlo líně sklouzává níže a níže, až je celý balvan osvícen. Slunce se již dotýká obzoru a tak hned začínají očekávané barevné proměny. Z oranžové se během pár minut změni na jasně červenou a tak pak postupně tmavne, jak se stíny na záhybech skály prodlužují, až nakonec poměrně rychle paprsky Uluru opouští a nechávají ho v temnotě, spíše šedivého.

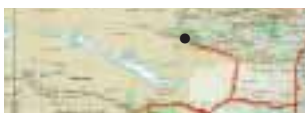
Okolí utichá. Hektické cvakání fotoaparátů pomalu odumírá.

Loučíme se, kolona aut se poslušně krokem vydává do nedalekého resortu. My si poprvé zkusíme obávané řízení v noci, chceme dojet zpět do Curtain Springs, abychom ráno mohli pokračovat do dalšího parku. Za resortem jsme již na silnici téměř sami, už je tma, jedeme pomalu, maximálně tak 80 km/h. Tato opatrnost se nám vyplácí. Potkáváme divoké velbloudy (v Austrálii jich žije na 300 000), kteří zvědavě vykukují do vozovky, okolo které se potlouká také spousta krav.

Auto stejně nějak nejede. Mám pocit, že šlapu na plyn, co to dá, ale evidentně je něco špatně.

Kings Canyon (Watarrka) National Park, 19. 2. 2001

Vyzvednutí povrchu zanechalo v zemi hlubokou průrvu, která ukrývá vodu a ta dává život vegetaci a živočichům, které bychom uprostřed pouště nečekali.

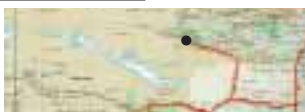

King's Canyon

Stovky metrů vysoké stěny již miliony let vytváří stabilní podnebí, jež drží ochrannou ruku nad svými obyvateli. Najdete zde například prehistorické palmy. Největším překvapením jsou však raci, mnoho druhů ptáků, na 60 druhů plazů – od nejmenších k největším a na 600 druhů rostlin, jež můžete spatřit v rozkvětu po náhodném dešti a z nichž 60 druhů je ohrožených či to jsou vzácné pozůstatky dob dávno minulých.

Park se nachází bezmála 300 km severně od Uluru a je přístupný po asfaltové silnici. Je zde samozřejmě i resort, kde se můžete ubytovat a doplnit zásoby. Na cestu je dobré mít alespoň 20 – 30 litrů vody, náhradní díly a pneumatiky. Úplně opuštění však nehrozí, místo je stále častějším cílem turistů, z 300 km vzdáleného Alice Springs sem pravidelně jezdí linky cestovních kanceláří.

Garden of Eden

Tohle místo je skvost. Kolmé srázy, ohromné kamenné masívy, pozůstatky vegetace z doby před miliony let, voda, jež je zdrojem života uprostřed nehostinné krajiny – to vše vytváří působivé obrazy a tak fotíme jako o život. Jsme na 6 km dlouhé procházce, která začíná na parkovišti, kde je možno doplnit pitnou vodu (což činíme, v Curtain Spring byla voda hodně slaná). Po počátečním výstupu, který nás zavedl na okraj průrvy a unavil naše těla, obdivujeme první výhledy. Následovala procházka přes Lost City – písčinkové město, které v nás nutně vyvolává asociace s Marsem. Potkáváme několik organizovaných skupinek turistů s průvodci. Zajímavé je, že trasa je jednosměrná. Samostatní turisté chodí jedním směrem a skupinky s průvodci druhým, který není značený. Je to trochu zvláštní, ale proč ne?

Očarováni jsme rajskou zahradou (Garden of Eden) – bohatou zelenou oázou, kde se ti, kteří si

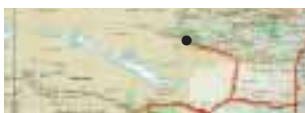
s sebou prozíravě vzali plavky (což my nejsme) mohou vykoupat. Bohužel nám jsou v patách jdou dva Němci, které jsme již potkali u Olgas a jsou nám extrémně nesympatičtí, zejména ten zrzek, co je bílejší jako sejra a neustále má pocit, že si s námi musí hlasitě povídat a domnívá se, že je vtipný. Dlouho jsme to nevydrželi, jsme přísloušně vyhnáni z ráje.

Zrychlujeme krok a necháváme rachitického kecala za sebou, nicméně jeho hlas nás ještě dlouho pronásleduje.

Leháme si na břicho na kraj srázy a koukáme dolů. Okolo nás se prohání vítr a zvyšuje pocit závratě.

Kings Canyon rozhodně stojí za návštěvu. Libujeme si, jak už jsme si zvykli na ty velké vzdálenosti, že nám vůbec nevadí, že kvůli jednomu parku jedeme 300 km mimo trasu a říkáme si: „No co, dyť je to jen jeden den jízdy...“

Po doplnění vody z nádrže už nás zde nic nedrží a tak směřujeme k Alice Springs. Původní plán byl vzít to po Ernest Giles Road, což by bývala byla skvělá zkratka, bohužel tato gravel road nebyla ve stavu, kdy by ji konveční vozidlo mohlo projet.

Vysoké vlnky nám nedovolily jet více než 10 km/h, proto jsme tuto cestu radši opustili a pokračovali po asfaltu zpět do Erldundy, kde jsme uhnuli na sever po Stuart HWY. Hledáme místo k zakempování.

Už je jasné, že auto potřebuje doktora. Vyčerpaně se plouží pouští. Žere asi 13 l a přitom se ručička tachometru nedotkne ani stovky. Kdysi brumlavě uspokojivý zvuk motoru se změnil v nepravidelné úderý dýchavičných válců. Podezřívám Holdena, že nechává jeden válec odpočívat, kontroluji aspoň svíčky, ale žádnou závadu nevidím. Protože odborník na motory nejsem, moc to neznamená.

Nakonec nás tma zastihla na opuštěném parkovišti asi 170 km před Alice Springs. Naše tábořiště je skromné, jediná atrakce jsou zde mravenci. Kupy mravenců.

Nejdříve jsme si při vaření večere všimli dvou temných pásů přes parkoviště. Ve světle zapadajícího slunce se zdálo, že tyto pruhy jemně pulsují. Při bližším pohledu jsme zjistili zajímavou věc: jsou to „filmoví“ mravenci. Nepohybují se totiž plynule, jako naši ferdové, ale trhaně – levé nohy, odpočinek, pravé nohy, odpočinek, atd. Všichni pochodují na povel stejně, takže když je chvíli pozorujete, máte pocit, že se díváte na trhaný film a dokonce je to dost nepřijemné na oči.

Plazíme se k Alice Springs. Už se ani nesnažíme autíčko hnát, jde nám jen o to, abychom dojeli.

Stavíme u Shellky, kde bereme benzín a žádáme mechanika o pomoc. Ten má moc práce a posílá nás do K-martu a od tud nás zase směřují do Showtime Motors. Tam se nás chlapík konečně ujímá a identifikuje problém jako špatný předstih a upravuje ho. Vše vypadá poměrně dobře do té doby, než se rozhodl zkusit motor a přidává pekelně plyn. Z výfuku se valí mraky kouře a z motoru se ozývají nepěkné zvuky narážejících pístů. Naštěstí to po chvíli přestává a my i mechanik jsme rádi. Na otázku co to bylo, říká: „Nevím, přišlo to a je to zase pryč, je to OK.“

Platíme 30 AUD a doufáme, že tím máme problémy s vozem za sebou. Opravdu teď motor běží jako zamlada.

Konečně máme čas na nákupy, návštěvu internetu a krátkou prohlídku města. Odpoledne opouštíme Alice Springs, abychom navštívili 80 km vzdálenou Trepina Gorge

Trepina Gorge National Park, 20. 2. 2001

Tento park se nachází ve východní části MacDonnell Ranges, které se táhnou střední Austrálií, přičemž na východní a západní část je dělí město Alice Springs. Pohoří je dlouhé celých 400 km a nyní dosahuje výšky 1500 metrů po té, co z nich již neuvěřitelných 2200 milionů let eroze uždibuje centimetry. Kdysi tyto hory bývaly stejně vysoké jako Himálaj. Dnes můžeme obdivovat úhledně poskládané vrstvy hornin, které jsou typickým znakem MacDonnell Ranges.

Trepina Gorge National Park zaujímá dvě propasti s vodou, kde je možné absolvovat dvě hodinové procházky – Trepina Gorge Walk a Panorama Walk – a jednu dlouhou trasu spojující Trepina Gorge a John Hayes Rockhole, která zabere zkušenému turistovi 6 hodin jedním směrem.

